

РЕШЕНИЕ

№ 386

гр. София, 22.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 23.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **11560** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145–178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл.27 ал.6 от Закона за закрила на детето /в ред. преди изм. ДВ. бр.71/11.08.2020г./, сега чл.27а от ЗЗДт.

Образувано е по жалба на В. С. Й. против Заповед № ЗД/С-Д-ЛЦ-061/28.08.2019г. на директор на Дирекция „Социално подпомагане”- Л., потвърдена с Решение № 22-РД06-0206 от 24.09.2019г. на директор на РД „Социално подпомагане“ С.-град.

Изложени са съображения за незаконосъобразност на акта, поради постановяването му в противоречие с материалния закон- чл.25 ал.1 от ЗЗДт. За детето полагали грижи неговата майка и баба по майчина линия, не съществувал никакъв риск за живота и здравето му. В интерес на детето било то да се отглежда в семейна среда, като е следвало да бъдат приложени мерките за закрила по чл.23 от ЗЗДт.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована се явява лично, като заедно с процесуалния си представител адв. С. Р. поддържат оспорването на акта.

Ответникът – директор на Дирекция „Социално подпомагане”- Л., редовно призован, чрез процесуалния си представител юрк. И. Л., оспорва жалбата. Моли съдът да постанови решение, с което да я отхвърли, като неоснователна.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призован, не се явява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните от страните

доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Изготвен е бил социален доклад на 28.08.2019г. от социален работник В. Д. от данните по който се установяват следните релевантни факти и обстоятелства:

Малолетното дете А. С. Х. е родено на 05.01.2014г., като от момента на раждането си е отглеждано в семейна среда от своята майка и нейните близки. Детето контактувало с баща си С. И. Х. и неговите роднини. В. С. Й. в период от 1 година е посещавала социални услуги, но е констатирано по отношение на детето, че то е емоционално и физически negliжирано, на моменти е неспокойно, хаотично, липсва дефицит на внимание. Налице била занижена хигиена, като съществувал риск за здравето й. А. не е посещавала детско заведение. Наблюдавал се регрес в емоционалното състояние на детето, било неспокойно, трудно се изразявало, задържало внимание и концентрация, наблюдавала се тревожност. Според социалният работник, А. имала нужда да общува с връстници, да натрупва знания и умения съобразно своята възраст. Средата в която живеела А. и поради това, че ставала свидетел на конфликтите между майка си и баба си, не била благоприятна за нейното развитие и криела риск за психическото и физическото й състояние. Направено е предложение, спрямо детето да бъде предприета мярка за закрила- настаняване в професионално приемно семейство.

Изложено е още, че на 04.06.2018г. в ДСП – Л. е постъпил сигнал от 04 РУ на СДВР по повод подадени жалби от Н. Й. срещу дъщеря й В. С. Й. за скандали помежду им в присъствието на малолетното дете. На 06.06.2018г. е бил посетен дома, като бабата на детето Н. Й. е разказала, че основно тя полага грижи за момичето, а с дъщеря й имали непрекъснати скандали свързани с искането на пари. Детето имало собствено легло, като хигиената в спалнята била много добра. В останалата част на жилището хигиената била силно занижена. На 11.06.2018г. в отдел „Закрила на детето“ е била проведена и среща с В. С. Й., която е уведомила социалните работници, че е подобрила отношенията със своята майка Н. Й. и е започнала работа. Лицето е било консултирано да полага грижи за дъщеря си, както и да осигури необходимите хигиено-битови условия за нейното отглеждане.

Посочва се, че в края на м.06.2017г. детето А., след предварителна уговорка между родителите е било взето от баща си за две седмици, като до м.10.2017г. не е било върнато в семейството. Констатирано е, че хигиенно –битовите условия в апартамента са лоши и не са подходящи за отглеждане на дете, както и че взаимоотношенията между жалбоподателката и нейната майка са силно изострени и представляват риск за А.. Посетено е било и жилището, в което живее бащата С. Х. и което се намира в [населено място], район „Л.“, [улица], което също било с лоши битови условия, неподходящи за отглеждане на малко дете. На 31.10.2017г. е била проведена и среща с бабата и дядото на А. по бащина линия, които са изразили желание тяхната внучка да бъде настанена за отглеждане в тяхното семейство.

Представена е молба от 23.07.2019г. от В. С. Й. до директора на Дирекция „Социално подпомагане“- Л., в която тя изразява съгласие нейната дъщеря А. С. Х. да бъде настанена временно в приемно семейство.

Представено е постановление от 21.06.2019г. на СРП по пр.преписка № 28060/2019г., с което е възложено на органите на 04 РУ на СДВР да извършат проверка, в хода на която да бъде установено дали в поведението на В. С. Й. са налице отклонения от общоприетото за нормално и в какво се изразяват, нарушава ли обществения ред и има ли риск да извърши престъпление. Възложено е също на отдел

„Закрила на детето“ да се изготви социален доклад по отношение на семейството, за да се прецени дали са обстоятелства, поставящи детето А. в риск и за предприемане на необходимите мерки за закрила. По делото са приети материалите, съдържащи се в прокурорска преписка № 28060/2019г. по описа на СРП, от които се установява, че с постановление от 26.07.2019г. е било отказано внасяне в СРС по реда на чл.157 от Закона за здравето на искане срещу В. С. Й. за настаняване за задължително лечение. С постановление от 17.06.2019г. по пр.преписка № 17132/2019г. е било отказано да се образува досъдебно производство срещу жалбоподателката за извършено от нея спрямо майка ѝ престъпление по чл.144 ал.3 във вр. ал.1 от НК.

С оспорената Заповед № ЗД/С-Д-ЛЦ-061/28.08.2019г. на директор на Дирекция „Социално подпомагане”- Л., издадена на основание чл.27 ал.1 във вр. чл.26 ал.1 чл.21 ал.1 т.11 и чл.25 ал.2 от ЗЗДт. А. С. Х. е била настанена временно за срок от една година в професионално приемно семейство. В мотивите на акта е посочено, че за детето е констатиран риск от изоставяне, риск за живота и здравето му и риск за неговото психоемоционално състояние.

В хода на процеса са допуснати и събрани гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетелите В. И. Д., Н. В. М.-Й., М. К. Х. и М. Р. М..

От показанията на В. И. Д. се установява, че служителите в отдел "Закрила на детето" работят със семейството от 2017 година по повод сигнал, подаден от бабата на детето по майчина линия г-жа Й.. Тогава е направена проверка на жилищните условия, разговаряно е с майката В. и са дадени указания какво и как да се подобри. Междувременно през м. юни 2018 година са получили и сигнали от 04 РУ-МВР, като поводът пак са подадени жалби от бабата г-жа Й. срещу дъщеря ѝ В. и за влошените взаимоотношения между тях, както и, че детето е в риск, защото е свидетел на непрекъснатите скандали между двете. През 2018 година майката и детето са били изпратени в Център за обществена подкрепа в Института за социални дейности и практики /ИСДП/, за да бъде направена оценка на родителския капацитет на майката и да ѝ се окаже помощ и подкрепа при отглеждането на детето, както и да бъде консултирана. За детето е поискана оценка на психоемоционалното му състояние. Потърсена е била възможности детето да бъде отглеждано от близки и роднини, но към този момент е нямало желаещи за това лица. Посетен е бил и дома на бащата, като е констатирано, че условията там са неподходящи за отглеждането на малолетно дете. На майката В. многократно са давани указания, да се подобрят условията в дома, както и взаимоотношенията с майка ѝ. През лятото на 2019 година е бил получен и сигнал от прокуратурата, с който е било възложено да се изготви доклад относно състоянието на детето и да се предприемат мерки съгласно закона. Условията в жилището така и не се подобрили. След проведен разговор с майката В., тя е била предупредена, че при всички положения детето трябва да бъде изведено от жилището и опциите били две: или с полиция, което е стрес за детето, или тя да подаде доброволно молба за настаняване на детето в приемно семейство. В. тогава проявила здрав разум и е подала молба доброволно детето да бъде настанено в приемно семейство. След като минал периодът на напасване на приемния родител и детето, В. лично довела детето и то е било предадено на приемната майка. Последното посещение в жилището на В. било през м. декември 2019 година по нейна молба, като се констатирало, че условията там не са се подобрили, а единствено в хола са били сложени тапети. Санитарните помещения били

неподдържани и в лошо състояние. Тогава свидетелката уведомила В., че трябва да почисти дома си, защото в противен случай няма да ѝ се разреши да прекара коледните празници заедно с А.. Отношенията между В. и майка ѝ също въобще не са се подобрили. Впечатленията на свидетелката са, че бабата е свръх контролираща жена и държи всичко да се случва така, както тя каже. Единственото място в дома с по-нормални условия била стаята, която се обитавала от Н. Й., където е спяло и детето. Споровете между В. и майка били основно имуществени и касаели собствеността на жилището. В апартамента живеела и лелята на В., която била в тежко здравословно състояние. Свидетелката нямала преки впечатления за взаимоотношенията между В. и А., но предполага, че съществувала привързаност между тях. В. често сменяла работата си и нямала постоянни доходи.

В показанията си Н. В. М.- Й. посочва, че от раждането на А., тя заедно с В. я отглеждат в нейното жилище, което представлява двустаен апартамент. А. спяла в детско легло в нейната стая, имала и личен лекар. Бащата С. помагал за отглеждането на А., като заплащал издръжка, купувал ѝ храна и дрехи. Свидетелката посочва, че може да гледа детето, има сили и възможности за това и иска детето да се върне в къщи. В. не употребявала наркотични вещества, включена била към метадонова терапия. Нейното психическо състояние било добро. Когато А. е била в къщи В. се е грижела за нея, хранела я, обличала я, къпела я. Купувала ѝ е дрехи и каквото пожелае за ядене. Детето не е посещавало детска градина, защото не е било класирано. Когато е видяла детето през м.октомври и м. ноемри 2019г., то било разстроено, страдало за своите роднини и казало „бабо искам да се прибера вкъщи“. През м. юли 2019 година се е разбирала с дъщеря си сравнително добре. Когато тя ѝ казала, че е подала молба детето да бъде настанено в приемно семейство е реагирала остро и са се скарали. Понастоящем отношенията между двете били добри и нямали конфликти помежду си. Откакто са им взели детето отношенията между тях започнали да се оправят. През м. декември 2019 година, тя е подала сигнал до 4 РУ на СДВР, заради приятеля на дъщеря ѝ, който я е заплашил с физическа саморазправа. През м. септември 2019г. започнали минимален ремонт в жилището, като залепили тапети само в хола, тъй като не разполагали с финансови средства за ремонт на другите помещения. Най-често са се карали с В., за това че тя не работи и не се задържа дълго време на едно работно място. Детето било задоволено с дрехи и играчки, като основно за неговото отглеждане, възпитание и обучение се е грижела тя. Посочва пред съда, че желанието ѝ е детето да се върне възможно най-бързо при тях.

При разпита на свидетелката М. К. Х., която е баба по бащина линия на А. се установява, че от раждането на детето основните грижи за нея ги полагали майка ѝ и баба ѝ Н. Й.. Майката В. била здрава, провеждала метадонова терапия и водела детето при неговия баща С. за да се виждат. А. била развито за възрастта си дете, умно и контактно. Тя подпомагала финансово своята внучка, купувала ѝ храна, дрехи и играчки и не е била лишена от нищо. Детето въпреки, че не посещавало детска градина се развивало нормално, всяка година я водели на почивка. А. била много привързана към майка си и баба си по майчина линия. В. споделила, че са я принудили да подаде молба за настаняване на А. в приемно семейство. Условията в жилището били прилични, то се състояло от две стаи и кухня, имало достатъчно място за детето. Н. Й. поддържала нормална хигиена в дома си. Свидетелката посочва, че няма възможност да се грижи за своята внучка. До навършването на 2 години на А. нейните родители са живеели заедно и в момента са в добри взаимоотношения. Знае,

че е извършен малък ремонт в апартамента и по-конкретно в хола, който се обитавал от нейната внучка и В.. Знае, че между Н. Й. и В. е имало конфликти, но тя счита, че те не са били сериозни, карали се за дребни неща. А. била нормално усмихнато и игриво дете. Свидетелката няма обяснение защо е настанена в приемно семейство, тъй като детето се е чувствало щастливо със своята майка. Категорично заявява, че върху детето не е упражнявано никакво физическо насилие. Видимо не ѝ личало да е травмирана и не ѝ е споделяла нищо в тази връзка.

Свидетелката М. Р. М., посочва, че в отдел „Закрила на детето“ в ДСП- Л. се работи по случая с В. и дъщеря ѝ А. от 2018г. до м.08.2019г., като семейството е наблюдавано в този период. Майката и детето са посещавали доставчик на социални услуги, за да им се окаже подкрепа и да се справят с проблемите, които имат, а проблемите идвали от взаимоотношенията между майката и бабата по майчина линия. Между майката В. и Н. Й. имало многократни конфликти, включително и физическо насилие между тях, като на тези скандали е ставало свидетел и детето. Те са били консултирани, че тази обстановка трябва да бъде променена, а също така и хигиенните условия в жилището. То се състояло от две стаи, кухня, коридор, баня и едно мокро помещение. В стаята, в която спяла майката В., било изключително мръсно, имало прах, паяжини, а вратата била с наполовина счупено стъкло. Другата стая, в която спяла бабата била в сравнително добро състояние. В кухнята също било изключително мръсно с черни мазни петна по плочките, а мушамата на масата разпокъсана. Свидетелката посочва, че условията за живот не били подходящи за отглеждане на малко дете. В стаята на майката миришело на цигари, а санитарните помещения също били със занижена хигиена. Многократно е обяснявано на майката и бабата да променят условията за живот. Предприето било настаняване в приемно семейство, защото не са установени други роднини, които да поемат грижите за детето. Основните грижи за А. били поети от нейната баба. Детето било negliжирано и започвало да се наблюдава регрес в неговото развитие. Взаимоотношенията между бабата Н. Й. и майката били неприемливи, както и с партньорите на В., които по различно време били различни. Детето не посещавало детска градина и предучилищна група. Получавани са сигнали от Софийска района прокуратура за предприемане на мерки за закрила на детето А.. За физическо насилие от страна на майката към детето свидетелката не знае, но самият факт, че то става свидетел на непрекъснати скандали и бой между майка му и баба му, това само по себе си е застрашаваща семейна среда за неговото израстване и формиране като личност. Семейната среда била абсолютно неподходяща за правилното формиране на детето като личност и за неговото оцеляване. За момента най-добрата грижа за детето била приемната грижа. Когато е виждала детето преди една година, то е било в занемарен външен вид и емоционално negliжирано. Майката повторно е насочена към ползването на социални услуги за изследване на нейния родителски капацитет. Конфликтът между майката и бабата бил остър и не се знаело при някакво физическо съприкосновение между тях дали няма да пострада и А..

Съдът допусна и изслуша личните обяснения на жалбоподателката В. С. Й. относно обстоятелствата по случая, при които тя разясни следното: През м. юли 2019 година е имало скарвания между нея и майка ѝ, но в рамките на нормалното. Скандалите между тях нямали общо с отглеждането на А.,

като проблемите били от битов характер и свързани с това, че тя често е сменяла работата си. Към 07.02.2020г. е започнала работа и получава възнаграждение от 800 лв., като с тези пари и с помощта на майка си и свекърва си може да посреща нуждите на своето дете. Провеждала метадонова терапия, не взимала наркотични вещества. Здравословното и психическо състояние ѝ позволявали да се грижи за дъщеря си. Преди А. да бъде настанена в приемно семейство, заедно с майка ѝ са я отглеждали, като са задоволявали ежедневните ѝ детски нужди и потребности. Поддържала е нормална хигиена на детето. Всяка вечер я е къпела, а дрехите е сменяла всеки ден. Жалбоподателката обяснява, че се е карала на А., но не я е удряла. Желала е нейното дете да стане добър човек, да завърши образованието си, да не е нахална, да не е злобна, да не съди другите хора по мнението на някой друг. Н. Й. обичала внучката си повече отколкото самата нея. Бабата и детето се разбирали перфектно. В някои случаи Н. Й. полагала повече грижи за А., отколкото самата тя. В. родила А. когато била на 17 години и до м.08.2019г. само тя и майка ѝ отглеждали детето. През първите две години от живота на А. нейните родители живеели заедно. Понастоящем отношенията с баща ѝ били добри. Молбата от 23.07.2019 г. за настаняване на А. в приемно семейство била собственоръчно написана и подписана от нея. Тогава Г-жа М. ѝ обяснила, че има искане от прокуратурата детето да се настани в приемно семейство и има два начина това да стане: единият чрез полицията, а другият доброволно с молба от нея. Служителката я посъветвала, че по-добрият вариант е да напише тази молба, като тя ѝ е диктувала и казала какво да напише в нея. Разяснила ѝ, че тази процедура е по-добра и щадяща детето и поради това, В. се съгласила. Думите, които са обективирани в молбата са ѝ диктувани от г-жа М., но още докато е пишела тази молба не е искала детето ѝ да се изпраща в приемно семейство. На 23.07.2019 година от отдел „Закрила на детето“ ѝ се обадили по телефона и казали да отиде при тях, за да говорят нещо сериозно, което не може да се обсъжда по телефона. В. изпитала панически страх, че ще дойде полиция и ще ѝ вземе насилствено детето. А. никога не е била насилвана, нито психически, нито физически. Тя никога не е изоставяла детето си, не съществуват моменти, в които момичето да стои само в къщи. Детето е ставало свидетел на скандали между нея и майка ѝ относно битови проблеми, но между тях не е имало физическо съприкосновение. Посещавала е програма в Центъра за обществена подкрепа, за да се подобрят родителските ѝ качества. От отдел „Закрила на детето“ решили, че е по-добре да отиде там, за да ѝ помогнат да стане по-добра майка. Всяка седмица са се провеждали

срещи с психолози, които я съветвали да се отнася към детето си не като с приятел, а като майка и да бъде по-строг родител. Постоянно е била с А., не я negliжирала, дори обратно загърбила е личния си живот, за да бъде заедно с детето си. Предполага, че майка ѝ се е страхувала да не нарани физически нея, но не и детето.

При така установената фактическа обстановка, *Административен съд София-град* извежда следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, защото е подадена в законоустановения за това срок, считано от 20.09.2019г. и от лице, което има правен интерес от отмяната ѝ.

Разгледана по същество е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Акът е издаден от териториално компетентния административен орган- директор на Дирекция „Социално подпомагане“- Л..

Заповедта е издадена в нарушение на изискването по чл.59 ал.2 т.4 от АПК- за мотивиране на административния акт с излагане на фактическите основания в него. В акта не са изложени никакви обстоятелства в какво се е изразявал риска за живота и здравето на А. С. Х.. Липсва обосновка на конкретните факти и обстоятелства, които са наложили да бъде осъществена временна закрила на детето за посочения срок от 1 година. Процесуално недопустимо е посредством събрани в съдебния процес гласни доказателства да се попълват/допълват отсъстващи мотиви.

На следващо място, заповедта е несъответна на материално-правните основания за изването ѝ, във връзка с който извод съдът излага следните съображения:

Съгласно чл.27 ал.1 от ЗЗДт. / в ред. преди изм. ДВ.бр.24/2019г. в сила от 01.01.2020г./ настаняването на дете в семейство на роднини или близки, в приемно семейство, социална услуга - резидентен тип или в специализирана институция се извършва със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" при наличие на основанията по чл. 25, ал. 1. С т. 4 на чл. 25, ал. 1 е предвидено настаняване извън семейството на дете, което е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие. Посочените две предпоставки за реализиране на закрилата по административен ред са в условията на кумулативност.

Понятието "насилие" за целите на закрилата на детето, така както е дефинирано в чл.11 от ЗЗДт. обхваща случаи на въвличане на детето в дейности, неблагоприятни за неговото физическо, психическо,

нравствено и образователно развитие; нарушаване на достойнството му чрез методи на възпитание, физическо, психическо или друго насилие и форми на въздействие, противоречащи на неговите интереси; използване на детето за просия, проституция, разпространяване на порнографски материали и получаване на неправомерни материални доходи, както и сексуално насилие; въвличане в политически, религиозни и синдикални дейности.

Във всеки конкретен случай следва да се съобразява правилото на чл.25 ал.2 от ЗЗДт., че настаняването на дете извън семейството се налага като крайна мярка за закрила след изчерпване на всички възможности за закрила в семейството освен в случаите, когато се налага спешното му извеждане. Липсва мотивировка за прилагането на конкретната мярка за закрила на детето, не е направено изчерпване на всички възможности за закрила в семейството и липсват мотиви кое налага спешното извеждане на детето от неговото семейство. Не е проведено проучване относно възможността за настаняване при други близки роднини, като: напр. бащата, бабата и дядото по бащина линия, не е изготвено от ответника становище относно годността на други близки за неговото отглеждане /чл.24 ал.1 и ал.2 от ППЗЗДт./. Не е приложено в този аспект писмено тяхно несъгласие момичето да живее при тях - чл.27 ал.4 от ЗЗДт. По делото няма достатъчно данни спрямо детето да са били предприети други мерки за закрила по чл. 23 от ЗЗДт., поради което не може да става въпрос за изчерпване на всички възможности за подкрепа в неговата семейна среда.

Съгласно чл.33 ал.1 от ППЗЗДт. спешното настаняване извън семейството се предприема в случаите, когато има опасност за здравето и живота на детето. В чл.20 ал.4 т.2 от ППЗЗДт. е предвидено, че в случаите, при които се предоставя закрила на деца, пострадали от насилие или жертви на трафик, директорът на дирекция "Социално подпомагане" издава заповед за настаняване в кризисен център и/или ползване на други форми на социални услуги и издава задължително предписание на родителите с оглед защита на правата на децата. По преписката липсват писмени доказателства, сочещи на упражнено насилие спрямо детето А. С. Х., увреждане на нейното здраве и засягане на физическата ѝ неприкосновеност.

„Дете в риск” според определението по § 1 т.11 от ДР на ЗЗДт. е това дете, чиито родители са починали, неизвестни, лишени от родителски права или чиито родителски права са ограничени, или детето е останало без тяхната грижа; което е жертва на злоупотреба, насилие,

експлоатация или всякакво друго нехуманно или унизително отношение или наказание в или извън семейството му; за което съществува опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие; което страда от увреждания, както и от труднолечими заболявания, констатирани от специалист; за което съществува риск от отпадане от училище или което е отпаднало от училище.

За да се сподели извода на административния орган, че се налага спешна закрила на А. С. Х., следва риска за живота или развитието на детето да е свързан с оставането му в семейната среда. Основанията за настаняване на дете извън семейството са изчерпателно посочени в разпоредбата на чл.25 ал.1 от ЗЗДт., а именно: 1. чиито родители са починали, неизвестни, лишени от родителски права или чиито родителски права са ограничени; 2. чиито родители, настойници или попечители без основателна причина трайно не полагат грижи за детето; 3. чиито родители, настойници или попечители се намират в трайна невъзможност да го отглеждат; 4. което е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие; 5. в случаите по чл.11 от Конвенцията от 1996г. ; 6. чиито родители, настойници или попечители са се съгласили и отказват да прекратят участието му в предаване по смисъла на ЗРТ и с това се създава опасност за неговото физическо, психическо, нравствено и социално развитие.

Съгласно § 1 т. 1 от ДР на ППЗЗДт: "Насилие" над дете е всеки акт на физическо, психическо или сексуално насилие, пренебрегване, търговска или друга експлоатация, водеща до действителна или вероятна вреда върху здравето, живота, развитието или достойнството на детето, което може да се осъществи в семейна, училищна и социална среда". По см. на § 1 т. 2 от ДР на ППЗЗДт. „Физическо насилие” е причиняване на телесна повреда, включително причиняване на болка или страдание без разстройство на здравето, а съгласно § 1 т.3 „психическо насилие” са всички действия, които могат да имат вредно въздействие върху психичното здраве и развитие на детето, като подценяване, подигравателно отношение, заплаха, дискриминация, отхвърляне или други форми на отрицателно отношение, както и неспособността на родителя, настойника и попечителя или на лицето, което полага грижи за детето, да осигури подходяща подкрепяща среда. Не е налице и „пренебрегване” на детето от неговата майка, което по см. на § 1 т.5 от ДР на ППЗЗДт. представлява неуспехът на родителя да осигури развитието на детето в една от следните области: здраве, образование, емоционално

развитие, изхранване, осигуряване на дом и безопасност, когато е в състояние да го прави.

В заповедта, предмет на заявления съдебен контрол не е посочена конкретната хипотеза на чл.25 ал.1 от ЗЗДт, , но актът е обоснован с факти и обстоятелства, сочещи, че за детето „е констатиран риск от изоставяне, риск за живота и здравето му и риск за неговото психоемоционално състояние“. От събраните по делото доказателства не може да се приеме, че майката е поставила детето в ситуация на сериозна опасност за неговото физическо оцеляване. Липсват и данни, че майката В. С. Й. е оказвала вредно въздействие върху психичното здраве и развитие на детето, че не е полагала адекватни грижи за него и емоционално го е подтискала и отхвърляла.

Останалите изложени в заповедта съображения – конфликт между майката и бабата Н. Й. , на които детето е ставало свидетел, както и че е със занижена хигиена и е negliжирано, не налагат под никаква форма спешна и незабавна намеса за закрила, която да се реализира по административен ред и не могат да бъдат подведени под хипотезата на чл.25 ал.1 т.4 от ЗЗДт. Не са обсъдени и изчерпани всички възможности за закрила в семейството. На основание чл.170 ал.1 от АПК в доказателствена тежест на административния орган е да установи съществуването на фактическите основания за издаването на акта. Възникналите обтегнати отношения между жалбоподателката и нейната майка, свързани с начина на живот на В. С. Й. и парични проблеми, не могат да обусловят прилагането на процесната мярка спрямо малолетното дете. Не се установява, споровете между тях да са били с такъв интензитет и сериозност, че да се отразили негативно на детската психика, а напротив детето е било емоционално привързано към майка си и баба си Н. Й., не е било игнорирано от тях, а обратно подкрепяно, обгрижвано и са били задоволявани естествените му потребности. В разглеждания случай не е доказано, че детето е жертва на насилие в семейството и съществуваща опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие. Липсват законовите предпоставки, регламентирани в чл.25 ал.1 т.4 от ЗЗДт. и в § 1, т. 11, б. "в" от Допълнителните разпоредби на същия закон, за да се приеме, че към 28.08.2019г. А. С. Х. е дете в риск и съществува сериозна опасност от засягане на неговото физическо развитие, и за да бъдат защитени в максимална степен неговите интереси, е необходимо да бъдат предприети мерки за закрила чрез извеждането му извън семейната среда. От представените писмени доказателства, както и от събраните гласни доказателствени средства, съдът счита, че мярката

за закрила, взета по отношение на А. С. Х., не е била в интерес на детето, противоречи на целта на закона и неоправдано е ограничена и накърнена правната сфера на неговите родители. Не са спазени основните принципи за закрила по чл.3 т.2 и т.3 от ЗЗДт.- отглеждане на детето в семейна среда и осигуряване на неговия най-добър интерес. Най-висшият интерес на детето към този момент, с оглед на възрастта му е била грижата за нормалното му физическо и интелектуално развитие, която е трябвало да се осъществи в семейния кръг- от неговите родители и възходящи лица. Не са възникнали основания, обуславящи настаняване извън семейството, защото не е доказана съществуваща към дата 28.08.2019г. значима, съществена опасност за здравето и живота на детето. То не е било подложено на никакво насилие, съгласно формулировката по § 1 т. 1 и т.3 от ДР на ППЗЗДт., напротив единственият законосъобразен подход във възникналата ситуация е бил А. С. Х. да бъде отглеждана и обгрижвана от своите родители и лица от роднинското обкръжение. Спрямо момичето не е осъществен акт на физическа агресия или друго психическо въздействие, майката и бабата не са имали отрицателно отношение към него, както и не е констатирана тяхната неспособност да й осигурят стандартна семейна среда, в която да расте и да се възпитава.

Нарушен е принципът, въведен в чл.47 ал.1 от Конституцията на Република България, че отглеждането и възпитанието на децата до пълнолетието им е право и задължение на техните родители и се подпомага от Държавата. В случая Държавата, чрез административния орган от системата на АСП не е насърчила и подкрепила родителите на А. С. Х., а напротив лишила ги е от тяхното изконно право да присъстват в живота на детето си, като задоволяват обичайните и естествени потребности в тази ранна детска възраст. Грижата и помощта от Държавата, следва да се осъществява при стриктното спазване на условията и реда, очертани от законодателя в нормите на ЗЗДт.

Предвид изложеното, съдът заключава, че оспорваната **Заповед № 3Д/С-Д-ЛЦ-061/28.08.2019г.** на директор на Дирекция „Социално подпомагане”- Л. е незаконосъобразен административен акт на основание чл.146 т.2, т.4 и т.5 от АПК и като такъв, подлежи на отмяна.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК,
Административен съд София-град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на В. С. Й., *Заповед № 3Д/С-Д-ЛЦ-061/28.08.2019г.* на директор на Дирекция „Социално подпомагане”- Л., потвърдена с Решение № 22-РД06-0206 от 24.09.2019г. на директор на РД „Социално подпомагане“ С.-град.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от датата на получаване на съобщението до страните, пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИС от съдебния акт да се връчи на страните в процеса на основание члл.138 АПК.

Съдия: